

สัมมนาเรื่องชีวิตครอบครัว

16 – 17 กรกฎาคม 2011

ส่งครอบครัวไปทำภารกิจ

ช่วงนี้เป็นปีสุดท้ายของการเน้นงานอภิบาลด้านครอบครัว โดยมีหัวข้อเรื่องคือ “ส่งครอบครัวไปทำภารกิจ” การบรรยายครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อให้รูปแบบเชิงพระคัมภีร์ต่อหัวข้อเรื่อง เนื่องจากมีเวลาจำกัด ข้าพเจ้าจึงเลือกเพียงสองหัวข้อคือ องค์พระตรีเอกภาพผู้ศักดิ์สิทธิ์และครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ที่นาซาแรธ ที่จริงนั้นพระตรีเอกภาพเป็นยิ่งกว่ารูปแบบ พระตรีเอกภาพเป็นพื้นฐานและหลักและเหตุผลของภารกิจ ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์เป็นส่วนที่จำเป็นต่อภารกิจของพระตรีเอกภาพ

พระตรีเอกภาพ

ในด้านที่เกี่ยวกับพระตรีเอกภาพแล้วพระวรสารของนักบุญยอห์นจะเป็นหนังสือที่ดีที่สุดสำหรับการไตร่ตรอง เนื่องจากหัวข้อเรื่องหลักคือภารกิจ โดยแรกสุดนำเสนอถึงภารกิจของพระตรีเอกภาพด้วยการใช้คำสองคำสลับกันไปคือ apostello และ pempo ซึ่งทั้งสองคำนี้หมายถึง “การส่งไป” อันเป็นหัวใจของภารกิจ

พระบิดาทรงส่งพระบุตร

ข้อความอมตะสำหรับภารกิจซึ่งพระตรีเอกภาพทรงดำเนินการนั้นมาจาก ยน. 3:16-17

“พระเจ้าทรงรักโลกอย่างมากจึงทรงประทานพระบุตรเพียงพระองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่มีความเชื่อในพระบุตรจะไม่พินาศแต่จะมีชีวิตนิรันดร เพราะพระเจ้าทรงส่งพระบุตรมาในโลกนี้มิใช่เพื่อตัดสินลงโทษโลก แต่เพื่อโลกจะได้รับความรอดพ้นเคชะพระบุตรนั้น”

ข้อความสั้นๆ นี้ยืนยันต่อสิ่งต่อไปนี้คือ

- พระบิดาเจ้าทรงเป็นผู้ส่ง ดังนั้นจึงทรงเป็นบ่อเกิดของภารกิจ
- พระบุตรคือผู้ที่ถูกส่งไป ดังนั้นจึงเป็นตัวแทนของภารกิจคือธรรมทูต
- โลก (นั่นคือมนุษยชาติที่ตกในบาป) คือบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรมา ดังนั้นจึงเป็นเป้าหมายของภารกิจ นั่นคือแดนภารกิจ
- เป้าหมายคือช่วยโลกให้รอดด้วยการให้ชีวิต นั่นคือเป้าหมายของภารกิจ
- ความพยายามทั้งหมดนี้มีความรักเป็นแรงบันดาลใจ นั่นคือเหตุผลของภารกิจ

เพื่อดำเนินตามภารกิจซึ่งได้รับมาจากพระบิดานี้เองที่พระบุตร “ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา” (ยน. 1:14) พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ทรงใช้พระนามว่าพระเยซูคริสต์ (ดู ยน. 1:17) พระองค์ทรงดำเนินชีวิตด้วยการนบนอบอย่างที่สุดต่อพระประสงค์ของพระบิดาของพระองค์ “อาหารของเราคือการทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงส่งเรามาและประกอบภารกิจของพระองค์ให้สำเร็จลุล่วงไป” (ยน. 4:34) เป็นความจริงว่าพระประสงค์ของพระบิดาคือหัวใจของภารกิจของพระบุตร “เพราะเราลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อทำตามใจเรา แต่เพื่อทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้ทรงส่งเรามา

ข้อความเหล่านี้จากจำนวนข้อความมากมายในพระวรสารของนักบุญยอห์น ระบุถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระบิดาของพระองค์ในด้านของ “ผู้ส่งและผู้ถูกส่งไป” ข้อความเหล่านี้กล่าวอย่างหนักแน่นถึงความสำคัญที่พระวรสารของนักบุญยอห์นให้ต่อภารกิจซึ่งพระบิดาทรงมอบหมายแก่พระบุตร

พระจิตเจ้า

พระตรีเอกภาพคือ พระบิดา พระบุตรและพระจิต เราได้กล่าวถึงพระบิดาและพระบุตรไปแล้ว พระจิตมีส่วนร่วมอย่างไรหรือ ข้อความอมตะเกี่ยวกับภารกิจนั้นมีอยู่ในบริบทของการสนทนาของพระเยซูกับนิโคเดมัส ในการสนทนานั้นพระเยซูกล่าวเกี่ยวกับ “การเกิดใหม่” (ยน. 3:3, 7) ซึ่งตามที่พระองค์ทรงอธิบายนั้นก็คือ “เกิดใหม่ด้วยน้ำและพระจิต” (ยน. 3: 5,6,8) การเกิดใหม่นี้มาพร้อมกับความเชื่อในพระเยซูและให้ชีวิตนิรันดร์ “ทุกคนที่มีความเชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์” (ยน. 3:15) พระจิตทรงทำให้สิ่งนี้เป็นไปได้

ในบทต่อๆ มา พระวรสารของนักบุญยอห์นยืนยันถึงพระจิตว่าเป็นจิตของพระบิดาและพระบุตร พระองค์ก็ถูกส่งไปด้วยเช่นกัน มีสองข้อความที่สำคัญอย่างยิ่ง ข้อความแรกกล่าวว่า “พระจิตเจ้าที่พระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรา(พระเยซู)” (ยน. 14:26) ในข้อความที่สองเขียนไว้ว่าพระเยซู “จะส่งพระจิตมาจากพระบิดา คือพระจิตแห่งความจริงผู้ทรงเนื่องมาจากพระบิดา” (ยน. 15:26) ทั้งพระบิดาและพระบุตรทรงส่งพระจิตด้วยพระอำนาจของแต่ละพระองค์ เพราะพระจิตทรงเป็นของทั้งพระบิดาและพระบุตร ดังนั้นพระจิตจึงทรงปรากฏพระองค์อยู่ในขณะที่พระบิดาทรงส่งพระบุตร และในพระบุตรที่ทรงถูกส่งไป

จะต้องยอมรับส่วนของพระจิตในชีวิตของพระเยซูด้วย ในพระวรสารโดยนักบุญลูกานี้ การปฏิสนธิของพระบุตรเกิดจากพระจิต ภารกิจสาธารณะของพระองค์มีเรื่องราวสำคัญสองเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระจิตเกิดขึ้นก่อน เรื่องแรกคือการรับศีลล้างของพระองค์ซึ่ง “พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระองค์ มีรูปร่างที่เห็นได้ดั่งนกพิราบ” (ลก. 3:21) เรื่องที่สองคือเมื่อ “พระจิตเจ้าทรงนำพระองค์” ไปยังถิ่นทุรกันดาร ทรงถูกปีศาจประจญเป็นเวลาสี่สิบวัน (ลก. 4:1-2) หลังจากนั้นพระองค์ทรงเริ่มภารกิจของพระองค์ “ด้วยพระอำนาจของพระจิตเจ้า” (ลก. 4:14) ในแคว้นกาลิลี นั่นคือเทศน์ตามศาลาธรรม และในพิธีกรรมวันสัปดาห์โตในศาลาธรรมที่เมืองนาซารา (บ้านเกิดของพระองค์) พระองค์ทรงใช้คำพยากรณ์ของอิสยาห์อธิบายถึงพระองค์เองว่า “พระจิตของพระเจ้าทรงอยู่เหนือข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวดีแก่คนยากจน ทรงส่งข้าพเจ้าไปประกาศการปลดปล่อยแก่ผู้ถูกจองจำ คืนสายตาให้แก่คนตาบอด ปลดปล่อยผู้ถูกกดขี่ให้เป็นอิสระ ประกาศปีแห่งความโปรดปรานจากพระเจ้า” (ลก. 4:16-21) ในที่นี้พระเยซูทรงยืนยันว่าพระองค์ได้รับการกิจมาจากพระบิดา (ผู้ทรงส่งพระองค์มา) และจะดำเนินการด้วยพระอำนาจของพระจิตศักดิ์สิทธิ์

พระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนชีพทรงส่งบรรดาศิษย์ของพระองค์ออกไปเช่นกัน

พระตรีเอกภาพเป็นบ่อเกิดของภารกิจ นั่นคือภารกิจของพระศาสนจักรและดังนั้นก็เป็นภารกิจของบรรดาลูกหลานพระเจ้าทุกคน พระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนชีพทรงบอกบรรดาศิษย์ของพระองค์เมื่อทรงปรากฏพระองค์ต่อพวกเขาว่า “พระบิดาทรงส่งเรามา (apostello) ฉันทิด เราก็ต้ง (pempo) ท่านทั้งหลายไปฉันทันนั้น” (ยน. 20:21) ในบทภาวนาเชิงสงฆ์ของพระองค์แด่พระบิดานั้น พระเยซูได้แสดงออกถึงความตั้งใจของพระองค์แล้ว (ดู ยน. 17:18) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูได้ทรงแบ่งปันภารกิจที่ทรงรับมาจากพระบิดากับบรรดาศิษย์ของพระองค์ พระบิดาคือบ่อเกิดของภารกิจเดียวกันนี้ซึ่งเริ่มต้นโดยพระเยซูและดำเนินการต่อมาโดยบรรดาศิษย์

พระวรสาร โดยนักบุญมัทธิว 28:16-20 สรุปพระวรสารทั้งหมดด้วยภารกิจอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเยซูผู้ฟื้นคืนชีพ ทรงมอบแก่บรรดาอัครสาวกของพระองค์ (“สาวก ๑๑ องค์” ในตอนนั้น เพราะยูดาสได้จากพวกเขาไปแล้ว) “พระเจ้าทรงมอบอำนาจอาณัติที่ทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขาและพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน แล้วจงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” โดยสรุปแล้วภารกิจอันยิ่งใหญ่นี้ตรงกับคำแนะนำของนักบุญยอห์นถึงการฟื้นคืนชีพของพระเยซูที่ทรงส่งบรรดาศิษย์ของพระองค์ไป อำนาจของพระเยซูมาจากพระบิดาของพระองค์ และโดยนัยนี้เองที่พระองค์ทรงส่งบรรดาอัครสาวกให้ไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์

ในพระวรสาร โดยนักบุญยอห์นนั้น ภารกิจของพระเยซูก็คือการนำชีวิตมาสู่มนุษยชาติที่ตกในบาป (3:16-17) ด้วยการทำให้รู้ถึงพระบิดา (1:18) ในการภาวนาเชิงสงฆ์ของพระเยซูนั้น พระองค์อธิบายว่าชีวิตซึ่งหมายถึงชีวิตนิรันดร์ ก็คือความรู้จักพระบิดาและพระเยซูซึ่งพระองค์ทรงส่งมา (17:3) การรู้จักก็คือการมีความสัมพันธ์กับพระบิดาในพระเยซูคริสต์ โดยผ่านทางพระจิต นี่คือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระตรีเอกภาพ โดยยอห์นอธิบายด้วยการใช้คำต่างๆ เช่น “ดำรงอยู่” (ดูตัวอย่างใน ยน. 14:10, 17) “พำนักอยู่กับเขา” (ยน. 14:23) และ “เป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยน. 17: 11, 21,22) การถือปฏิบัติตามพระวาจาของพระเยซู (บัญญัติต่างๆ) เป็นสิ่งสำคัญของการเป็นหนึ่งเดียวกันนี้ พระจิตทำให้บรรดาศิษย์ซื่อสัตย์ต่อพระวาจาของพระเยซู (ยน. 14:26)

ภารกิจยิ่งใหญ่ในพระวรสารของนักบุญมัทธิวสื่อถึงแนวคิดนี้ของนักบุญยอห์น แรกที่สุดการเป็นศิษย์ หมายถึงรับศีลล้างบาปในนามของพระตรีเอกภาพ ศีลล้างบาปทำให้ศิษย์เป็นหนึ่งเดียวกับพระตรีเอกภาพ ข้อสองศิษย์จะถูกสอนให้ถือปฏิบัติทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสั่ง นั่นคือซื่อสัตย์ต่อบัญญัติต่างๆ ที่พระเยซูทรงให้ไว้ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสวรรค์สู่พระบิดาพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนชีพมอบหมายงานให้สาวกทั้งสิบ

ข้อหนึ่งที่ต้องเน้นในการกิจอันยิ่งใหญ่ก็คือการให้ความมั่นใจของพระเยซูว่า จะทรงประทับอยู่ พระองค์ทรงเสด็จมาตั้งเอมมานูเอลคือพระเจ้าอยู่กับเรา (มธ. 1:23) พระองค์จะยังคงเป็นเอมมานูเอลไปจนถึงสิ้นยุค ในพระวรสารของนักบุญยอห์นนั้น พระเยซูทรงสัญญากับบรรดาศิษย์ว่า เมื่อทรงกลับไปสู่พระบิดาแล้ว พระองค์จะทรงวิงวอนพระบิดาให้ส่งพระจิตมาอยู่กับพวกเขาตลอดไป (ยน. 14:16) พระจิตเจ้าผู้ทรงเป็นจิตของพระเยซูและพระบิดา จะเป็นการปรากฏองค์ของพระเยซูท่ามกลางบรรดาศิษย์ไปจนถึงสิ้นยุค

ข้อความทั้งสอง (ยน. 20:21 และ มธ. 28:16-20) ยืนยันถึงความจริงเดียวกันว่าพระเยซูผู้ฟื้นคืนชีพทรงมอบภารกิจของพระองค์แก่บรรดาศิษย์ ภารกิจเป็นส่วนที่สำคัญของการเป็นศิษย์ในแบบคริสต์ สิ่งนี้เป็นเพราะว่าศิษย์กลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระตรีเอกภาพและพระตรีเอกภาพก็คือความรัก (1 ยน. 4:8,16) ความรักนั้นพร้อมจะเริ่มต้นภารกิจ เพราะธรรมชาติของความรักนั้นต้องการแบ่งบานออกไปอยู่แล้ว ความสัมพันธ์ของภารกิจกับการเป็นศิษย์ทำให้เกิดขึ้นในครอบครัวของศิษย์ทุกคน

ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ถูกส่งไปทำภารกิจ

ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์คือครอบครัวของบุตรพระเจ้าผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ องค์พระเยซูคริสต์ พระนางมารีย์ได้รับเลือกโดยพระเจ้าให้เป็นมารดาของพระองค์และขอแซฟเป็นบิดาบุญธรรมของพระองค์ การถือกำเนิดเชิงพรหมจารีของพระเยซู มิได้ทำให้ครอบครัวนี้เป็นมนุษย์น้อยลงไปเลย พวกเขาต้องผ่านการดิ้นรนต่างๆ เช่นเดียวกับครอบครัวอื่นๆ ในโลกนี้ ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและเป็นแบบอย่างแก่ทุก

พระเยซูผู้เป็นบุตรพระเจ้าทรงรับธรรมชาติมนุษย์เนื่องจากทรงเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ จึงมีพระตรีเอกภาพเป็นหัวใจ ทุกพระองค์ต่างอุทิศตนต่อภารกิจ พระนางมารีย์และยอแซฟจึงจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในภารกิจซึ่งพระเยซูรับมาจากพระบิดาด้วย บทบาทของพวกเขาท่านปรากฏให้เห็นอยู่บ้างในเรื่องเล่าตอนปฐมวัยในพระวรสารของนักบุญมัทธิวและลูกา

เรื่องเล่าปฐมวัยในพระวรสารโดยนักบุญลูกา (ลก. 1-2)

เรื่องเล่าตอนปฐมวัยของนักบุญลูกาในบทที่ 1 และ 2 เผยแสดงเรื่องราวต่างๆ ซึ่งส่วนมากนั้นมาจากมุมมองของพระนางมารีย์ ดังนั้นการนำเสนอถึงภารกิจใน ๒ บทนี้จึงวนเวียนอยู่รอบๆ พระนางมารีย์

ทูตสวรรค์แจ้งข่าวการประสูติ (ลก. 1:26-38)

ในฉากทูตสวรรค์แจ้งข่าวนั้น อัครทูตคาคาเบรียลสรรเสริญพระนางมารีย์ว่าเป็นผู้ที่ “พระเจ้าทรงโปรดปราน” และดังนั้นจึงได้รับเลือกเป็นพระมารดาพระเยซู พระนางได้รับการสอนให้ “ตั้งชื่อว่าเยซู” (ลก. 1:31) จากนั้นเทวทูตเสริมว่า “พระเจ้าผู้สูงสุดจะทรงเรียกเขาเป็นบุตรของพระองค์ พระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษให้แก่เขา เขาจะปกครองวงศ์ตระกูลของยาโคบตลอดไปและพระอาณาจักรของเขาจะไม่สิ้นสุดเลย” (ลก. 1:32) ณ ที่นี้ เทวทูตระบุว่าพระเยซูเป็นพระผู้ไถ่จากตระกูลดาวิดและเป็นบุตรพระเจ้า พระผู้ไถ่ตระกูลดาวิดนั้นเป็นผู้ช่วยให้รอดซึ่งประชากรอิสราเอลกำลังรอคอยและ

พระนางมารีย์ผู้ได้รับเลือกเป็นมารดาพระองค์เรียกพระนางเองว่า “ผู้รับใช้ของพระเจ้า” และยินยอมต่อการเลือกนี้ “ขอให้ฉันไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก. 1:38) จากข้อความเหล่านี้ พระนางมารีย์แสดงออกว่า พระนางรับฟังอย่างตั้งใจต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกพระนางผ่านทางทูตตั้งแต่แรกเริ่ม หลังจากตั้งใจฟังแล้ว พระนางสนองตอบอย่างครบครันต่อพระวาจาของพระเจ้า พระนางอุทิศตนอย่างเต็มใจต่อแผนการไถ่กู้ของพระเจ้าสำหรับอิสราเอลซึ่งพระเยซูจะทำให้สำเร็จลุล่วงไป พระนางพร้อมที่จะมีส่วนในภารกิจของพระบุตรของพระนาง

เสด็จเยี่ยมนางเอลีซาเบธ (ลก. 1:39-56)

ภารกิจแรกที่พระนางลงมือคือการไปเยี่ยมญาติเอลีซาเบธผู้สูงอายุของพระนาง ซึ่งจากการที่พระเจ้าเข้ามาเกี่ยวข้องกับทำให้ตั้งครรภ์ยอห์น แบปติสผู้จะมาปูทางแก่พระเยซูได้ ๖ เดือนแล้ว (ลก. 1:39-56) เมื่อได้มาพบหน้ากัน พระนางมารีย์ทรงทักทายเอลีซาเบธและทันใดเอลีซาเบธก็เปี่ยมด้วยพระจิต นางรู้ว่าพระนางมารีย์เป็น “มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลก. 1:43) หรืออีกนัยหนึ่งนั้น นางรู้ว่าทารกในครรภ์ของพระนางมารีย์คือพระเจ้า ทารกในครรภ์เอลีซาเบธตื่นเมื่อเขาได้เห็นการปรากฏองค์ของพระเจ้า ในฉากนี้นั้นพระนางมา

ทัศนคติธรรมทูตของพระนางมารีย์นั้นน่าสังเกตยิ่งนัก แม้พระนางจะทรงอุ้มครรภ์พระเยซู องค์พระเจ้าในตัวพระนาง พระนางก็ไม่ขจัดความจำเป็นในการรับฟังทิ้งไป พระนางตั้งใจฟังข้อความที่เอลีซาเบธผู้เปี่ยมด้วยพระจิตกล่าวออกมา ในการยอมรับพระนางมารีย์ว่าเป็นมารดาของพระเจ้า เอลีซาเบธอุทานออกมาว่า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่าพระวาจาที่พระเจ้าตรัสแก่เธอไว้จะเป็นความจริง” (ลก. 1:45) ณ ที่นี้เอลีซาเบธเน้นถึงขีดความสามารถในการรับฟังของพระนางมารีย์ พระนางมารีย์ได้รับฟังพระเจ้าอย่างตั้งใจและยอมรับพระวาจาของพระองค์ด้วยความเชื่อ พระวาจานั้น ได้กลายเป็นความจริงในครรภ์ของพระนาง เอลีซาเบธเองนั้น เพิ่งจะมีประสบการณ์ต่อขีดความสามารถในการรับฟังของพระนางมารีย์ พระนางมารีย์ทรงรับฟังทั้งพระเจ้าและเอลีซาเบธ

การตั้งใจฟังพระเจ้าของพระนางมารีย์นำพระนางมาหาเอลีซาเบธ การที่พระนางใส่ใจต่อความจำเป็นต่างๆ ของเอลีซาเบธทำให้พระนางพักอยู่กับเอลีซาเบธสามเดือน ตามธรรมดาแล้วเราคงคิดว่าในช่วงเดือนเหล่านั้น พระนางมารีย์ช่วยเอลีซาเบธทำงานบ้าน สิ่งนี้ในตัวมันเองแล้วก็คือภารกิจ แต่บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์บอกเราว่า สำนึกด้านธรรมทูตของพระนางนั้นกว้างไกลกว่าเพียงการรับใช้เอลีซาเบธ พระนางร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงทำตามที่ทรงสัญญาการช่วยให้รอดต่ออับราฮัมและลูกหลานของท่านตลอดไป (ลก. 1:46-55) พระนางมองพระเยซูผู้เป็นทารกน้อยที่พระนางอุ้มครรภ์อยู่ว่าเป็นผู้ที่พระเจ้าทำตามพระสัญญาและพระนางยอมรับในส่วนที่พระนางต้องกระทำ ในการรับฟังอย่างตั้งใจของพระนาง พระนางรู้สึกได้ว่าบุตรของเอลีซาเบธจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการกิจของพระเยซูด้วย

พระนางมารีย์มีจิตใจใฝ่ภารกิจเพราะแรกที่สุดนั้น พระนางเป็นศิษย์ที่ซื่อสัตย์ต่อพระบุตรของพระนาง ใฝ่ใจรับฟังพระวาจาพระเจ้าเสมอและนบถนอบในพระประสงค์ของพระองค์ พระนางคิดถึงคนอื่นเสมอด้วยใฝ่ใจต่อความจำเป็นของผู้อื่น พระนางจะนำผู้ที่ขัดสนให้หันไปหาพระบุตรของพระนางและทำตามทีพระองค์ทรงบอกให้ทำเหมือนที่คานา เพราะพระนางมั่นใจในความเต็มใจและอำนาจของพระองค์ที่จะช่วยเหลือในสิ่งที่จำเป็นต่อพวกเขา

คนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งมาเยี่ยมทารกน้อยเยซู (ลก. 2:15-20)

บรรดาคนเลี้ยงแกะมาเยี่ยมทารกเยซูที่เกิดใหม่ทันทีที่ได้รับข่าวดีเรื่องการบังเกิดของพระองค์จากทูตสวรรค์ พระเยซูทรงเผยแสดงต่อพวกเขาในฐานะ “พระผู้ไถ่” และ พระเจ้าผู้ได้รับเจิม” (ลก. 2:11) คนเลี้ยงแกะเหล่านี้เป็นคนยากจนและคนชายขอบ เมื่อพวกเขาได้มาเห็นที่ประสูติของพระเยซูและพบพระองค์แล้ว พวกเขา “ก็เล่าเรื่องที่ได้ยินมาเกี่ยวกับพระกุมาร” (ลก. 2:17) อีกนัยหนึ่งก็คือ พวกเขาได้กลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีที่พวกตนได้รับมา จากที่ใฝ่ใจรับฟังข่าว (จากทูตสวรรค์) ในตอนนี้พวกเขากลายเป็นผู้ประกาศข่าวดีเนื่องจาก “ทุกคนที่ได้ยินต่างประหลาดใจในเรื่องที่คนเลี้ยงแกะเล่าให้ฟัง ส่วนพระนางมารีย์ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัยและยังทรงคำนึงถึงอยู่” (ลก. 2:18-19)

น่าสนใจและสำคัญที่จะสังเกตถึงการสับเปลี่ยนบทบาทของพระนางมารีย์ แรกนั้นพระนางเป็นผู้ประกาศข่าวดี เมื่อตอนที่ทรงอุ้มครรภ์พระเยซูคริสต์ องค์พระเจ้าและพระผู้ไถ่ไปหาเอธิซาเบธ แม้ที่ร่างหญ้าพระนางทรงอยู่ที่นั่นเพื่อประกาศถึงพระองค์ต่อบรรดาคนเลี้ยงแกะ แต่พระนางทรงรับฟังพวกเขาอย่างตั้งใจและรำพึงต่อคำของพวกเขา ตามความหมายนี้แล้ว พระนางได้ผ่านกระบวนการสับเปลี่ยนบทบาทของคนเลี้ยงแกะ พระนางทรงยอมให้ตนเองเปลี่ยนจากผู้ประกาศข่าวดีไปเป็นผู้รับฟังข่าวดี

มีสองข้อเกี่ยวกับการกิจที่เนื่องมาจากเรื่องราวของบรรดาคนเลี้ยงแกะที่มาเยี่ยมทารกน้อยเยซู ข้อแรกคือ การกิจเรียกร้องให้ตั้งใจรับฟัง ใจนั้นต้องพร้อมที่จะรับฟังทั้งพระวาจาของพระเจ้าและความจำเป็นของ บรรดาผู้คน อีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับกระบวนการทั้งหมดของภารกิจ มันประกอบไปด้วยการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องที่สลับเปลี่ยนกันไประหว่างการรับฟังข่าวดีและการประกาศข่าวดี แน่ใจว่าสิ่งนี้มาจากความเป็นจริงของการเติบโตของมนุษย์สู่การมีวุฒิภาวะยิ่งขึ้นไปและท้ายที่สุดสู่ความบริบูรณ์

เรื่องราวปฐมวัยในพระวรสารของนักบุญมัทธิว (มธ. 1-2)

สังเกตได้ว่าเรื่องราวปฐมวัยของแมทธิวมองภารกิจของพระเยซูด้วยมุมมองของยอแซฟ

การประสูติของพระเยซู

คำสั่งของทูตสวรรค์ต่อยอแซฟให้รับพระนางมารีย์เป็นภรรยาชี้ถึงภารกิจของพระเยซู “ท่านจงตั้งชื่อบุตรนั้นว่าเยซู เพราะเขาจะช่วยประชากรของเขาให้รอดพ้นจากบาป” (มธ. 1:21) นาม “เยซู” นั้นเป็นคำย่อของชื่อฮีบรูว่าเยชูวา ซึ่งหมายความว่า “ยาห์เวห์ช่วยเหลือ” รากศัพท์ที่โปรดปรานของชื่อนี้มาจากราก “ช่วยเหลือ” และเน้นถึงความหมายว่า “พระเจ้าทรงช่วยให้รอด”

ความหมายของชื่อพระเยซูนี้เกี่ยวข้องกับทั้งเอกลักษณ์และภารกิจของพระองค์ พระองค์คือพระผู้ไถ่ที่ได้รับเจิมเพื่อนำความรอดมาสู่ประชากรของพระเจ้า ยอแซฟได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็น “บุตรของดาวิด” ดังนั้นพระเยซูจึงเป็นที่ยอมรับว่าสืบเชื้อสายมาจากตระกูลดาวิดและดังนั้นจึงเป็นพระผู้ไถ่วงศ์ดาวิด นี่คือการนำเสนอของมัทธิวต่อการทำตามสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อดาวิดผ่านทางนาธาน “เราจะให้บุตรชายคนหนึ่ง

โหราจารย์มาเฝ้าพระกุมาร (มธ. 2:1-12)

ขณะที่พระวรสารของนักบุญลูกากล่าวถึงคนเลี้ยงแกะมาเยี่ยมพระกุมาร พระวรสารของนักบุญมัทธิวกกล่าวถึงโหราจารย์จากตะวันออกมาเยี่ยม (มธ. 2:1-12) ด้วยการนำของดวงดาวตามด้วยการค้นหาจากพระคัมภีร์ จึงทำให้โหราจารย์เหล่านี้ไปที่เบธเลเฮมและมาถึงที่ซึ่ง “ทารกษัตริย์ของชาวยิวทรงประสูติ” ณ ที่นั่น “พวกเขาพบพระกุมารกับพระมารดา” (v 11) พวกเขาบรรลุเป้าหมายของการค้นหาแล้วและสนองตอบด้วยการนมัสการพระกุมารผู้ทรงเป็นกษัตริย์พร้อมถวายของกำนัลต่างๆ คือ ทองคำ กำยานและมดยอบ เป็นการยอมรับเอกลักษณ์ทั้งสองของพระกุมารคือ พระเจ้าผู้รับธรรมชาติมนุษย์

มาจากตะวันออกโหราจารย์เหล่านี้หมายถึงบรรดาคนต่างศาสนา ธรรมชาติที่ถูกสร้างสามารถนำคนต่างศาสนาให้แสวงหาพระเจ้าได้ แต่พวกเขาก็ต้องการพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นการเผยแสดงพิเศษที่พระเจ้าทรงมอบแก่ชาวยิวเท่านั้นเพื่อเข้าถึงการเผยแสดงที่สมบูรณ์ถึงพระเจ้าได้ การกิจเฉพาะเมื่อกระทำท่ามกลางผู้ที่มิใช่คริสตชนนั้น จำเป็นต้องเริ่มต้นจากสิ่งที่กำลังเป็นอยู่และ ด้วยการช่วยเหลือ โดยธรรมชาติที่ถูกสร้าง นำพวกเขาสู่การแสวงหาพระคริสต์ เมื่อพวกเขาเริ่มต้นแล้วจึงนำพระคัมภีร์เข้ามาเพื่อช่วยพวกเขาให้ได้พบปะกับพระคริสต์และยอมรับพระองค์เป็นพระเจ้าและพระเจ้าผู้ไถ่

หนีไปประเทศอียิปต์และกลับมา (มธ. 2:13-23)

เมื่อโหราจารย์มิได้กลับไปรายงานการค้นพบของพวกเขาต่อเฮรอด กษัตริย์จึงทรงเริ่มแผนการอันโหดเหี้ยมเพื่อให้มั่นใจว่าคู่อริที่เป็นไปได้ของพระองค์คือพระกุมารที่เป็นกษัตริย์ของชาวยิวจะถูกกำจัดออกไป การรณรงค์โดยเฮรอดทำให้ต้องมีมาตรการเพื่อความปลอดภัยของพระเยซู ในความฝันทูตสวรรค์ของพระเจ้าขอให้ยอแซฟ “พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกท่าน” (มธ. 2:13) เมื่อเฮรอดสิ้นพระชนม์แล้วในความฝันยอแซฟก็ได้รับคำสั่งให้กลับไปอยู่ในดินแดนอิสราเอล (มธ. 2:21)

ด้วยเรื่องราวเหล่านี้ พระเยซูก็ได้รับการสอดแทรกเข้าไปในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล มีเรื่องราวสองเรื่องจากพระคัมภีร์เก่าปรากฏที่นี่คือ อิสราเอลออกจากคานาอันไปอียิปต์ (ปฐมก 46-47) และการอพยพของพวกเขาออกจากอียิปต์ (อพย. 14) ในประเทศอียิปต์ประชากรชาวอิสราเอลกลายเป็นทาสและการอพยพของพวกเขาเป็นการปลดปล่อยพวกเขาจากการเป็นทาส ในการหนีไปประเทศอียิปต์พระกุมารเยซูใช้ชีวิตในวัยเด็กของโมเสสเสียใหม่ (อพย. 2:1-10) เหตุการณ์เกี่ยวกับการช่วยพระเยซูและโมเสสนั้นก็คล้ายคลึงกัน นั่นคือความกลัวของกษัตริย์นำไปให้พระองค์วางแผนฆ่าทารกเพศชาย เช่นเดียวกับโมเสสที่กลายมาเป็นผู้ปลดปล่อยชนชาติอิสราเอล ในตอนนี้พระเยซูก็เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมวลมนุษยชาติผู้เป็นทาสของซาตานเพราะบาปของพวกเขา นั่นคือภารกิจของพระเยซู ซึ่งมิได้ตัดขาดจากภารกิจในพระคัมภีร์เก่าจริงๆ แล้วกลับเนื่องมาจากพระคัมภีร์เก่าและนำสู่อีกระดับหนึ่ง ทั้งหมดนี้คืองานช่วยให้รอดของพระเจ้า

บทบาทของยอแซฟในเรื่องเหล่านี้คืออะไรหรือ ท่านช่วยเป็นตัวเชื่อมให้พระเยซูหันกลับไปสู่พระคัมภีร์เก่า เพื่อหนีย้อนไปถึงประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษของพระองค์และรวมมันเข้าในภารกิจของพระองค์ที่ข้ามพื้นที่แดนอิสราเอลออกไปทั่วโลก การบ่นอบของท่านต่อคำสั่งของทูตสวรรค์ให้ “รับพระนาง (พระนางมารีย์ที่ทรงครรภ์) เป็นภรรยา” เป็นการมีส่วนร่วมของท่านในภารกิจของพระเยซู การบ่นอบต่อไปของท่านต่อคำสั่งของทูตสวรรค์ให้ “พาพระกุมารและพระมารดาหนีไปประเทศอียิปต์” (มธ. 2:13) และต่อมา “กลับไปแผ่นดินอิสราเอล” (มธ. 2:20) ไปที่ “แคว้นกาลิลี” (มธ. 2:22) คือการอุทิศตนของท่านต่อภารกิจของพระบุตรในการนำความรอดไปสู่มวลมนุษยชาติ

ภารกิจสำเร็จลุล่วง

งานแพร่ธรรมสาธารณะของพระเยซูนั้น ที่จริงก็คือการที่พระองค์จัดการกับภารกิจที่ได้รับมาจากพระบิดา โดยถึงจุดสูงสุดด้วยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน ซึ่งที่นั่นพระองค์ประกาศว่า “สำเร็จบริบูรณ์แล้ว” จากนั้น “พระองค์ทรงเอนพระเศียร สิ้นพระชนม์” (ยน. 19:30)

ในพระวิหาร (ลก. 2:41-52)

อย่างไรก็ตาม มีเหตุการณ์หนึ่งก่อนการแพร่ธรรมสาธารณะของพระองค์ ซึ่งพระเยซูทรงกระทำโดยคำนึงถึงเป้าหมายของภารกิจของพระองค์ คือเรื่องราวที่พระเยซูอยู่ในพระวิหารต่อเมื่อตอนอายุสิบสองปี หลังงานฉลองเทศกาลปัสกา เหตุการณ์นี้ยืนยันอย่างชัดเจนถึงการประทับอยู่ของพระบิดาในชีวิตของพระเยซู

หลังการค้นหาย่างหัวเสียแล้ว พระนางมารีย์และยอแซฟก็พบเด็กเยซูในพระวิหาร พระนางถามพระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำกับเราเช่นนี้ ดูซิ พ่อกับแม่ต้องกังวลใจตามหาลูก” (v. 49) คำตอบที่เปี่ยมด้วยทิวาทิทยา

ไม่ว่าเราจะชอบการแปลแบบไหน มีสองสิ่งที่ชัดเจนคือ (๑) ภาพของพระบิดาในคำตอบของพระเยซู และ (๒) พระเยซูจะต้องอยู่กับสิ่งที่เกี่ยวข้องหรือเป็นของพระบิดาของพระองค์ ในที่นี้พระเยซูเผยถึงความสัมพันธ์แบบพ่อกับลูกของพระองค์ ซึ่งอยู่เหนือความสัมพันธ์กับพระมารดาฝ่ายโลกและพ่อนุญชรรมออกไป พระบิดาสวรรค์ของพระองค์ปรากฏองค์มากในชีวิตของพระองค์ เมื่อได้กล่าวเรื่องนี้แล้ว น่าสังเกตที่พระวรสารของนักบุญลูกาอ้างอิงถึงพระบิดาด้วยในเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับการตรึงกางเขนของพระเยซู ขณะถูกตรึงอยู่บนกางเขน พระเยซูวิงวอนว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยความผิดแก่เขาเถิด เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” (ลก. 23:34) และก่อนจะหายใจเป็นครั้งสุดท้าย “พระองค์ทรงร้องเสียงดังว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์’” (ลก. 23:46)

พระเยซู องค์พระบุตรพระเจ้าผู้รับธรรมชาติมนุษย์ถูกนำเสนอว่าตระหนักยิ่งๆ ขึ้นต่อการเป็นหนึ่งเดียวของพระองค์กับพระบิดาตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ (๑๒ ปี) จนถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขน เหตุการณ์ของพระเยซูในพระวิหารตอนอายุ ๑๒ ปียืนยันถึงการเติบโตด้านวุฒิภาวะ “ทรงเจริญขึ้นทั้งในพระปรีชาญาณพระชนมายุและพระหรรษทานเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์” (ลก. 2:52) ตอนที่พระเยซูรับศีลล้างบาป (ลก. 3:21-22) และการสำแดงพระองค์อย่างรุ่งโรจน์ (ลก. 9:28-36) พระบิดาทรงประกาศว่าพระองค์เป็นพระบุตรสุดที่รักของพระองค์ เมื่อพระองค์จบภารกิจในโลกนี้แล้ว พระเยซูทรงมอบพระองค์เองต่อพระบิดา

ที่คานา (ยน. 2:1-11)

เรื่องราวการแต่งงานที่คานาช่วยให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกันระหว่างภารกิจของพระเยซูและของพระมารดาของพระองค์ พระนางมารีย์สังเกตเห็นว่าเหล้าองุ่นใกล้จะหมดแล้วจึงพยายามทำให้พระบุตรของพระนางสนใจในเรื่องนี้ (2:3) จากนั้น พระนางบอกให้บรรดาคนรับใช้ทำทุกสิ่งทีพระบุตรจะทรงสั่งให้ทำ (ยน. 2:5) การใส่ใจของพระนางมารีย์ในความจำเป็นของผู้อื่น (ทั้งเจ้าภาพและบรรดาแขก) แสดงออกมาอย่างชัดเจนในเหตุการณ์นี้

สิ่งเหล่านี้เป็นระดับผิวของเหตุการณ์ มีความหมายในระดับลึกลงไปที่เราต้องคำนึงถึงด้วย ในระดับที่ลึกกว่าลงไปนั้น เราเพิ่งไปที่หัวเรื่องภารกิจ พระเยซูทรงตอบการขอร้องของพระมารดาว่า “เวลาของเรายังมาไม่ถึง” (v. 4) มีบทบาทสำคัญในการให้แสงสว่างต่อสิ่งนี้ “เวลา” ก็คือเวลาของความรุ่งโรจน์ของพระเยซู ซึ่งในพระวรสารของนักบุญยอห์นหมายถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์ ข้อ 11 เขียนว่าอัศจรรย์ครั้งนี้เป็น “เครื่องหมายอัศจรรย์ครั้งแรก” ที่พระเยซูทรงกระทำ จะมีอีก 6 เครื่องหมายตามมา เครื่องหมายเหล่านี้ยืนยันถึงเอกลักษณ์ของพระเยซูว่าเป็นผู้ที่พระบิดาทรงส่งมาเพื่อนำชีวิตมาสู่โลก พระเยซูจะทรงทำภารกิจของพระองค์ให้ลุล่วงไปในทางความรุ่งโรจน์ของพระองค์ นั่นคือ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระองค์ เครื่องหมายที่พระองค์ทรงกระทำที่การแต่งงานที่คานา คือการเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น เป็นเครื่องหมายของการเปลี่ยนชีวิตบนโลกไปสู่ชีวิตนิรันดรทางการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระองค์ นี่เป็นเวลาซึ่งพระเยซูทรงกระทำภารกิจของพระองค์ให้ลุล่วงไป

ที่คานา พระนางมารีย์เล่นบทบาทคู่ พระนางจึงให้พระบุตรของพระนางสนใจต่อการขาดเหลืออ่อนของ เจ้าภาพและสั่งให้บรรดาคนรับใช้การทำทุกสิ่งทีพระบุตรของพระนางบอกพวกเขา บทบาทคู่นี้จะ แสดงออกอีกที่กัลวาริโอ

ที่กัลวาริโอ (ยน. 19:25-27)

ความสำคัญในระดับลึกกว่าของคานาจะเห็นได้ชัดเจนในฉากการตรึงกางเขน ที่นั่นพระนางมารีย์และศิษย์ที่ พระเยซูทรงรักยืนอยู่ที่เชิงกางเขน (ยน. 19:25-27) พระนางเป็นพยานถึงลมหายใจเฮือกสุดท้ายของพระองค์ ชีวิตบนโลกทีพระนางให้แก่พระเยซูกำลังสิ้นสุดลง ตามมาตรฐานของมนุษย์แล้ว บุตรของพระนาง ล้มเหลว พระองค์กำลังถูกตรึงอยู่บนกางเขนอย่างสิ้นหวัง แต่พระองค์ก็ได้ทรงกระทำเครื่องหมายแสน อัจศจรรย์มากมายในงานแพร่ธรรมของพระองค์ บรรดาศัตรูของพระองค์มั่นใจและดีใจทีสุดทีพวกเขาได้ กำจัดผู้ที่พวกเขาต่างอิจฉาและเกรงกลัวทีสุดไปได้ตลอดกาลเพราะพระองค์มีผู้ติดตามมากมาย และ ในตอนนี้ นอกจากไม่ก่คนแล้ว ผู้ติดตามทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไปด้วยความกลัว

เบื้องหลังปรากฏการณ์ของความล้มเหลวในสายตามนุษย์นั้น เครื่องหมายอันยิ่งใหญ่กำลังปรากฏขึ้นทีกัล วาริโอ พระเยซูทีใกล้สิ้นใจตรึงอยู่บนกางเขนได้ทรงให้พระนางมารีย์และศิษย์ทีทรงรักต่อกันและกัน “แม่ นี่คืลูกของแม่... นี่คืแม่ของท่าน” (ยน. 19:26, 27) ในความคิดของท่านผู้นิพนธ์พระวรสารนั้น พระเยซู ทรงกำลังสร้างความสัมพันธ์ทางครอบครัวใหม่ขึ้น โดยมีรากฐานมิใช่ทางสายโลหิตแต่เป็นทางความเชื่อ และความซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น “ผู้ใดทียอมรับพระองค์คื ผู้ทีเชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ประทานอำนาจให้ผู้นั้นกลายเป็นบุตรของพระเจ้า เขามีได้เกิดจากสายเลือด มีได้เกิดจากความ ปราณนาตามธรรมชาติ มีได้เกิดจากความต้องการของมนุษย์แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยน. 1:12-13)

ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระนางมารีย์ได้แสดงออกถึงความเชื่อสัตย์นี้ พระนางเป็นพระมารดาผู้ได้ให้เนื้อหนังแก่พระเยซู ดังนั้นจึงทำให้พระบุตรของพระเจ้าสามารถรับธรรมชาติมนุษย์ได้ ในการกระทำดังนี้พระนางเชื่อสัตย์ต่อพระประสงค์ของพระเจ้าอันเป็นพื้นฐานของภารกิจของพระเยซู ที่เชิงกางเขนพระนางทรงยืนอยู่ในฐานะศิษย์ที่ครบครันของพระบุตรพระนาง โดยได้ติดตามพระองค์มาจนถึงที่สุด กลายมาเป็นมารดาของศิษย์ทุกคน โดยมีตัวแทนคือศิษย์ที่พระองค์ทรงรัก ซึ่งก็อยู่ที่เชิงกางเขนนั่นด้วย จากตำแหน่งใหม่ของพระนางนี้ พระนางมารีย์อยู่ที่นั่นเพื่อสนับสนุนศิษย์ทั้งหมด บรรดาลูกของพระนาง พระนางยังคงขอให้ศิษย์ทั้งหมด “กระทำทุกสิ่งที่พระเยซูทรงสั่ง” ต่อไปเรื่อยๆ

ต้องสังเกตว่าพระวรสารสหพันธกิจยอมรับความสัมพันธ์ในครอบครัวใหม่ที่พระเยซูทรงเสด็จมาสร้างขึ้น พระวรสารสหพันธกิจเขียนไว้ดังนี้คือ “ผู้ใดที่ทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและเป็นมารดาของเรา” (มก. 3:35; มธ. 12:50; ลก. 8:21) ในพระวิหารที่กรุงเยรูซาเลม คำตอบของพระเยซูต่อบิดามารดาของพระองค์ซึ่งถึงครอบครัวใหม่จากการอ้างอิงของพระองค์ถึง “บ้านของพระบิดาของลูก” ซึ่งพระองค์ต้องจัดการ “เรื่องราว” ของพระบิดาของพระองค์ (ลก. 2:49) จากการที่ทรงกระทำภารกิจของพระองค์ให้ลุล่วงลงไป เด็กเยซูอายุ ๑๒ ปีได้แสดงออกว่าทรงตระหนักต่อภารกิจของพระองค์ คือเพื่อตั้งครอบครัวของพระบิดาเจ้าสวรรค์ของพระองค์และดึงคุณวมวลมนุษยชาติให้เข้ามา

คำสัญญาสำเร็จลุล่วง

ในเรื่องการตกในบาปของอาดัมและเอวา (ปฐมก. 3) พระเจ้าทรงสัญญาจะให้ความรอดแก่พวกเขาเมื่อทรงสถาปนาผู้ล่อลวงว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเขาด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแตก และเจ้าจะทำให้ส้นเท้าของเขาก้าว” (ปฐมก. 3:15) คำสัญญานี้สำเร็จลุล่วงไปในการ

อาดัมและเอวาถูกล่อลวงโดยผู้ล่อลวงให้ไม่ทำตามพระวาจาพระเจ้า พระนางมารีย์ที่งานฉลองการแต่งงานที่คานาบอกบรรดาคนรับใช้ให้ “กระทำทุกสิ่งที่เขาบอกท่าน” ในฐานะเป็นศิษย์ที่ซื่อสัตย์ที่สุดของพระบุตร พระนางยังคงบอกศิษย์ทุกคนแบบเดียวกันไปเรื่อยๆ นี่คือบทบาทของพระนางมารีย์ในภารกิจของพระบุตร พระนาง

สรุป

๑. ภารกิจของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์เกิดจากการปรากฏพระองค์ของพระตรีเอกภาพผ่านทางพระเยซูคริสต์ ทุกพระองค์มีส่วนร่วมในภารกิจของพระเยซูจริงๆ ศิษย์ทุกคนของพระองค์ถูกเรียกสู่ภารกิจที่จริงนั้นการเป็นศิษย์คือการกระทำภารกิจ ครอบครัวของศิษย์พระองค์นั้นต้องมีส่วนร่วมในภารกิจด้วย ดังที่พระนางมารีย์และยอแซฟมีส่วนร่วมในภารกิจของพระบุตรเยซูของพวกท่าน
๒. ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์หนีไปประเทศอียิปต์เพื่อหนีจากเงื้อมมืออันโหดเหี้ยมของเฮรอดผู้ริษยานั้น อาจมองว่ามีส่วนต่อสภาพการณ์ปัจจุบันด้วย มีการโจมตีการแต่งงานและครอบครัวหลากหลายรูปแบบ เช่น การอยู่ร่วมกัน เพศเดียวกันอยู่ร่วมกัน คู่กำเนิด การทำแท้ง... แน่นนอนว่าการหนีของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์เป็นการหนีจากอันตรายที่กำลังสืบคลานมาจากเฮรอด แต่ก็เพื่อจะปกป้องพระกุมารเยซู และรักษาครอบครัวให้สมบูรณ์ไว้ คู่สมรสและครอบครัวคริสตชนทั้งหลายต่างมีภารกิจที่จะประกาศถึงการแต่งงานและชีวิตครอบครัวตามที่พระเจ้าทรงมุ่งหวังเบื้องต้นผ่านทางแบบอย่างชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาถูกเรียกร้องให้ปกป้องชีวิตของผู้บริสุทธิ์ โดยเฉพาะชีวิตของทารกที่ยังไม่

๓. ความเชื่อสัตย์ของครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ต่อภารกิจของพวกท่านนั้นชัดเจนว่ามาจากความเชื่อ ความวางใจและความรักของพวกท่าน (ดูการบรรยายของข้าพเจ้าในการสัมมนาครอบครัวปีที่แล้ว) คุณธรรมต่อพระเจ้าเหล่านี้สำคัญและจำเป็นต่อภารกิจ
๔. จากสิ่งที่เราได้ไคร่ครวญในการบรรยายนี้เกิดมีทัศนคติอื่นๆ ที่สำคัญต่อภารกิจขึ้นมาคือ
- ก) ชี้ความสามารถของพวกเราในการรับฟังอย่างตั้งใจต่อทั้งพระเจ้าและคนรอบข้างนั้นน่าสังเกต พวกเราเชื่อสัตย์ต่อพระประสงค์ของพระเจ้าเพราะพวกเราใส่ใจต่อพระวาจาของพระองค์ที่สื่อโดยทูตสวรรค์ในกรณีของพระนางมารีย์และยอแซฟ พวกท่านสนใจรับฟังพระเยซูในเหตุการณ์พบพระองค์ในพระวิหารและต่อคนเลี้ยงแกะในเรื่องราวเกี่ยวกับการประสูติ การเสวนาเป็นส่วนที่สำคัญของภารกิจ การเสวนาของเรากับพระเจ้านำไปสู่การเสวนากับคนรอบข้างเรา
 - ข) การสับเปลี่ยนบทบาทของพระนางมารีย์จากผู้แพร่ธรรมไปเป็นผู้รับฟังการแพร่ธรรมนั้นเป็นทัศนคติที่สำคัญสำหรับภารกิจ เพราะว่าตราบเท่าที่เรายังอยู่ในโลกนี้นั้น เราจำต้องเติบโตในด้านวุฒิภาวะทางความเชื่อและความสัมพันธ์กับพระเจ้า จำเป็นที่เราจะต้องแพร่ธรรมต่อกันและกัน และในภารกิจนี้นั้น เราทั้งหลายต่างเป็นทั้งผู้แพร่ธรรมและผู้รับฟังการแพร่ธรรม ความจำเป็นข้อนี้เรียกร้องให้เราสนใจต่อสภาพการณ์ของพี่น้องรอบข้างเรา
 - ค) การภาวนาเสมอๆ เป็นทัศนคติอันขาดเสียมิได้เพื่อที่จะเชื่อสัตย์ต่อภารกิจ บทเพลงสรรเสริญของพระนางมารีย์ (ลก. 1:46-55) เป็นการภาวนาของพระนาง การ “ไคร่ครวญ” ต่อเหตุการณ์ต่างๆ ในใจพระนาง (ลก. 2:19, 51) คือการไตร่ตรองเชิงภาวนาของพระนาง ยอแซฟก็ภาวนาเสมอๆ พอๆ กัน ความฝัน (มธ. 1:20-21; 2:13; 2:20) ซึ่งทูตสวรรค์นำคำสั่งของพระเจ้ามาถึงท่านก็คือ

- ง) ในการทำภารกิจ เช่นเรื่องราวเกี่ยวกับโหราจารย์สามองค์แสดงออก ศิษย์จะต้องเปิดโอกาสต่อบทบาทของธรรมชาติที่ถูกสร้างให้นำผู้คนที่กำลังแสวงหาพระเจ้าและพระคริสต์ แต่ก็ต้องมีเวลาให้การเผยแสดงอย่างสมบูรณ์จากพระคัมภีร์จะต้องเข้าแทนที่ด้วย

หัวข้อเพื่อการไตร่ตรอง

๑. เราเองมองผู้ที่มีความเชื่อ/ศาสนาอื่นและผู้ไม่เชื่ออย่างไร ตัวเราสื่อสัมพันธ์กับเขาอย่างไร
๒. เราเองมองบทบาทของเราในภารกิจอย่างไร ครอบครัวของเราควรเข้าร่วมในภารกิจอย่างไร
๓. มีความลำบาก/การทำทนายอะไรบ้างที่เราเองเผชิญอยู่ขณะที่เราพยายามใช้ชีวิตแต่งงานของเรา และนำพาครอบครัวของเราไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราจัดการมันอย่างไร
๔. เรามีความประทับใจอะไรกับทัศนคติต่อภารกิจที่ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์สะท้อนออกมาในฐานะเป็นคริสตชนและต่อครอบครัวของเรา

ภราดาสุรเดช วิสุทธิวรรณแปลเรียงเรียง ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๔